

GEOLOGINS DAG 2017

TEXT OCH BILD: HELENE REHNFORS.

Årets Geologins dag inföll lördagen den 9 september. För att fira denna dag hade vi planerat en utflykt till Åkerlandet utanför Dorotea. Strax efter åtta reste ett morgonpiggt gäng från Umeå. Att det fanns mörka moln på himlen avskräckte inte.

Vårt första stopp var "Flygrakan" utanför Bjurholm. Torbjörn Jonsson berättade intressant om detta randdeltaområde som bildades vid en isälvsmyrning vid iskanten mot havet. Här samlades sand och grus som älven förde med sig. När man skådar ut över området ser man hur flackt det är och skogen utgörs av ståtliga tallar.

I Varpsjö skulle vi sammanstråla med några intresserade från trakterna runtomkring. Där möttes vi av vår kontaktperson Lillian Tegnander. Vi fick tillgång till den fina bygdegården där vi åt vår medhavda lunch och sedan väntade på att fler skulle sluta upp. Trots att denna utflykt tidsmässigt krockade med älgjakten behövde vi inte ångslas eftersom Lillian även fixat det.

Vid 13-tiden var det dags att få en information om zinkgruvan i Åkerlandet. Då hade ett flertal ortsbor anslutit och Torbjörn gav oss en historisk inblick i gruvans verksamhet. Vi fick veta att det är mer än 100 år sedan man gjorde någon brytning där (1904-1906). Av de ca 30 gruvhål som man provbröt i ser man idag ett av dem tydligt och en 20 m lång gruvgång. Någon större framgång för gruvan blev det dock inte då malmen som skulle fraktas till Amerika aldrig kom iväg.

För att komma till gruvan följer man en stig ca 2 km. Rustade med släggor, plastkassar och hinkar var det ett förväntansfullt sällskap som äntrade varphögen precis utanför gruvgången. Fortfarande kan man göra fina fynd av fluorit, blyglans och kvarts.

Efter gruvbesöket var det dags att vända tillbaka mot Umeå. Efter att ha passerat Angsjön gjorde vi en avstickare till Drakryggen. Det är en smal hög rest av det jordtäckte som en gång fyllde ut Lögdeälvsdalen. Drakryggen är extra ovanlig därför att stora nipor brukar brytas ner snabbt av erosion. Uppe

på platån hade man kalhuggit och det var svårt att känna igen sig för den som varit där tidigare. Men väl stående vid branten så var den karaktäristiska nipan sig lik.

Döm om vår förvåning när vi mötte två ungdomar som cyklat uppför ryggsåsen! Eftermiddagen var sen och lite kylig så ingen av oss kände någon lust att ta sig en promenadur längs åsen.

Det blev en heldagsutflykt med trevliga nya kontakter, fina fynd till den egna samlingen och kunskap om varför landskapsbilden ser ut som den gör vid randdeltat och nipformationen vid Lögdeälven.